LA TIMIȘOARA, UN NOU TURNEU DE SALĂ AL CAMPIONATULUI NAȚIONAL FEMININ

De duminică pînă marți, Timișoara găzduiește cel de al doilea turneu de trei etape (în sală) al campionatului național de handbal feminin. Cele 10 formații, angajate în cursa pentru cucerirea titlului de campioană a țării, vor susține, deci, un nou asalt, deosebit de important. Campioană a țării, Universitatea Timișoara conduce și în actualul campionat. Fără îndoială, ea nu va scăpa ocazia de a-și mări „zestrea", de a se distanța în acest fel de principalele urmăritoare, Confecția și Universitatea București.

Partidele vor fi găzduite de frumoasa sală Olimpia și, nu ne îndoim, se vor bucura de participarea numeroasă a entuziastului și competentului public timișorean. Înaintea etapelor 13—15, iată cum arată clasamentul diviziei A la handbal feminin:

1. „U" Tim.	12	11	1	0	154:100	23
2. „U" Buc.	12	9	2	1	140:113	20
3. Confecția	12	8	2	2	161:131	18
4. Rulm. Bv.	12	5	1	6	156:155	11
5. I.E.F.S.	12	4	2	6	109:108	10
6. Voința Odorhei	12	4	2	6	121:129	10
7. Progresul	12	4	2	6	139:163	10
8. Constr. Tim.	12	3	2	7	114:129	8
9. C.S.M. Sibiu	12	2	2	8	103:130	6
10. Rapid Buc.	12	2	0	10	106:146	4

CAMPIONATUL CATEGORIEI B LA HOCHEI

GHEORGHIENI (prin telefon). În campionatul categoriei B la hochei s-a desfășurat etapa a III-a. Rezultatele: Avîntul Gheorghieni — Dinamo Brașov 11—0 (2—0, 3—0, 6—0), Cooperatorul Tg. Secuiesc — Comerțul Tg. Mureș 8—2 (2—1, 5—0, 1—1).

În clasament conduce Avîntul cu 6 puncte urmat de Metalul Rădăuți, Cooperatorul Tg. Secuiesc și Dinamo Brașov cu cîte 2 puncte.

S. POP, coresp.

CARNET DE ANTRENAMENT: MECIUL A ÎNCEPUT...

Sacii nu erau loviți, ci parcă mîngîiați de pumnii mici ai copiilor, iar ganterele, ceva mai grele decît un măr, îl solicitau grozav pe piticul blond pus să facă gimnastică cu ele. Sala — mică, dar cochetă și curată. În fiecare zi, timp de 4—5 ore, cu precădere după amiaza, aici, în inima Capitalei, în Piața Amzei, lupta cu pumnii înmănușați încearcă să concureze reclamele luminoase și îmbietoare ale cinematografelor sau ale cafenelelor cu specializare... juvenilă. La cîțiva pași de aburul „cafelei de 3 ore", în sala de box „Voința" se trăiește intens, se descoperă energii nebănuite, sau se șlefuiesc talente. Trei juniori ai fostului campion al „mijlociilor" anului '50, Ion Vasilov — ale cărui încleștări cu Ghețu Velicu sau Șerbu Neacșu ridicau tribunele în picioare — au ajuns în finalele „naționalelor", ocupînd locuri care-i onorează munca. Între ei, Constantin Lică, campion național în anii 1966 și 1968, reprezintă, fără îndoială, un talent autentic. Dar, nu este exclus ca un Augustin Iacob sau Nicolae Simion să facă într-o bună zi ce a făcut Gabriel Pometcu, idolul lor actual, ale cărui antrenamente, desfășurate tot aici, le urmăresc cu nespusă admirație.

— Maestre Vasilov, nimeni nu știe cum ați pregătit surpriza — Pometcu, la „naționalele" din '69 și deși este tardiv, cred că ar fi, totuși, interesant de aflat...

— Era un turneu greu, mai ales pentru Gabriel. A fost singura categorie unde lua startul un campion continental. Analizînd profund stilul lui Gîju, și neuitînd cum a fost învins de ugandezul Mugwanga la Olimpiadă, am pus pe „masă" două cărți: pregătire fizică, dusă pînă la momente chinuitoare și soluții tactice lucrate pînă la automatism. Amîndoi nu ne gîndeam decît la Gîju, deși, după cum s-a văzut mai tîrziu, ar fi trebuit să ne uităm ce se petrece și peste gardul din Dr. Staicovici, dar Aurel Dumitrescu, cred, a scăpat multor anticipații, avînd de partea sa marele avantaj al... necunoscutului. Am trecut, așadar, la foarte multe crosuri în teren variat, sprinturi, gimnastică de bază sau specifică boxului, ajungînd cu ea pînă la elemente din acrobatică. Cel mai istovitor exercițiu, însă, l-a constituit o simplă sfoară: coarda. Zilnic, cel puțin 15 minute de sărituri cu coarda, într-un tempo extrem de rapid...

— Dar în sfera tehnicii sau tacticii, pe ce ați mizat?

— Trebuia să imprime luptei un ritm infernal. Gîju este un pugilist foarte viclean. Nu trebuia să i se lase timp de gîndire și nici de acțiune. În afară de aceasta, și Gîju este stîngaci. Destul de rar se întîlnesc în ring doi stîngaci și întotdeauna pentru amîndoi situația este incomodă. Cum spunem noi, „aici cîștigă croșeul de dreapta la bărbie". Pentru că și Gîju folosește foarte mult dreapta, am lucrat la lecții la mănuși evitarea dreptei prin scădere de nivel sau eschivă și executarea unor contraatacuri puternice și prelungite, toate terminate cu croșeu de dreapta la bărbie. Dacă vă amintiți, așa s-a sfîrșit și meciul cu Gîju...

— Acum pentru ce se pregătește?

— O să rîdeți, dar am început pregătirea pentru naționalele — 1970. Ne pregătim în special pentru Dumitrescu și Nedelcea, considerați la ora actuală cei mai buni „cocoși". Păcat că Gîju a plecat la pană. Puteți să și scrieți că Gabriel va fi campion! Amîndoi sîntem hotărîți și știm că putem realiza acest lucru.

Discuția noastră a fost mult mai lungă. Puștii terminaseră de mult dușul. În sală nu eram decît noi, sacii, ringul, mănușile și... convingerea lui Ion Vasilov, transmisă și nouă. Ne și vedeam prezenți la o mare finală: Gabriel Pometcu — Aurel Dumitrescu. Am părăsit sala cu senzația că un meci lung începuse deja pentru Gabriel. Dincolo de toate, însă, am remarcat ideea deosebit de valoroasă: *un meci se pregătește cu multă vreme înainte.*

Gheorghe ILIUȚA

Sacii par mai degrabă „înțepați" decît loviți, pentru că pumnii lor sînt încă micuți. Dar ei știu că și Gabriel a fost cîndva la fel... Foto: THEO MACARSCHI

Bobul

Un sport care omagiază pasiunea omului modern pentru viteză. Și, prin aceasta, perfect integrat în epocă. Cursele de bob sînt, în fond, raliuri desfășurate pe niște pereți de gheață. Cu cît mai abrupți, cu atît mai repede. Cei ce conduc un avion, un automobil de curse sau un bob poartă cu toții un singur nume: piloți. Nu e o simplă coincidență. Ci recunoașterea unei corespondențe în esență.

Bobul pare o aventură.

Un culoar prăvălit din vîrful muntelui, ca dîra lăsată de un șarpe de foc într-o coborîre zvîrcolită, halucinantă, iată templul translucid în care se petrece un ritual al cărui final (excluzînd orice trimitere la rezultatul sportiv) nu poate fi niciodată dinainte cunoscut.

Bobul, automobilismul și tauromahia sînt expresii ale riscului, ale riscului pur, nemotivat în afară ci numai în sine, prin seducția exercitată asupra omului brav de voluptatea momentelor primejdioase.

Piloții și toreadorii sînt admiși în categoria eroului, existența lor desfășurîndu-se între două constante: luciditatea riscului și aparența gratuitate a actului.

După numărul locurilor, boburile ar fi de două și de patru persoane. Cred că sînt, mai degrabă, de trei și de cinci. Pentru că în orice cursă se mai urcă întotdeauna cineva alături de pilot. E drept, cineva nevăzut. Sau nevăzută. O UMBRĂ. O simplă umbră. Umbra aceea care iubește de cînd lumea pe toți temerarii, urmărindu-i pretutindeni ca o posedată.

Face parte din echipaj. Piloții de boburi și de automobile o știu. Fiecare dintre ei a văzut-o sau i-a simțit mîngîierea crispată măcar o dată sau de cîteva ori. Se cunosc. Între ei există un joc. Crîncen, rafinat, bizar. Ea se preface neinteresată, placidă și așteaptă. Așteaptă, de pildă, întîrzierea unui reflex cu o sutime de secundă. Atît. Sau o mișcare a volanului ori a fiselelor abia perceptibilă în sens contrar unui anumit optim. O nimica toată. Dovadă că umbra se mulțumește cu puțin...

Piloții de boburi sau de automobile știu așa de bine aceste lucruri încît le-au uitat. Sediul memoriei și învățăturii lor s-a mutat pe retină, în mii de arcuri reflexe, în mușchi și-n inima în care frica a fost măcinată. Privirea, încordarea și gestica lor ating un sincronism de perfecțiune planetară. Ei se joacă cu umbra care așteaptă alături, în spate, la mijlocul sau la sfîrșitul cursei. Așteaptă să-i prindă în îmbrățișarea ei sufocantă. Dar, ei i se sustrag în fiecare cursă, adică o înving. O dată. de zece, de o sută nouă zeci și nouă de ori. În schimb, ea nu se descurajează. Nu se simte nici măcar umilită. Are răbdare. Umbra vrea să învingă o singură dată. Pentru ea ar fi de ajuns. Pentru om ar fi fatal. Și pînda dintre ei continuă.

Bobul e poate o aventură. Piloții și ocupanții lui, niște expresii de partizanat cu riscul gratuit, superb tocmai de aceea.

Cineva laș, meschin, oportunist, nu se va urca niciodată într-un bolid pe un perete de gheață. Tot așa cum nu va plonja cu capul înainte pentru apărarea unui adevăr. De ce să riște ei, acolo unde există o primejdie? Mai bine să facă loc altora și să-i lase pe nebuni să-și rupă gîtul.

Să-i stimăm pe boberi, fiindcă boburile sînt de trei și de cinci locuri, nu de două și de patru. UMBRA face parte din fiecare echipaj, urmărindu-i pe boberi în cursă ca o femeie posedată.

Romulus BALABAN

ECHIPAJELE ÎN CĂUTAREA CELOR MAI BUNE FORMULE

(Urmare din pag. 1)

tul că dispune de o masă de boberi nu mai surprinde pe nimeni, aflînd că în aceste zile, la Cervinia, se ține campionatul național al boberilor de categorie secundă și că la Cortina d'Ampezzo continuă — de pe acum devenită celebră — școala de bob pentru viitorii piloți!

După cum se știe, echipajele R.F.G. beneficiază de pregătirile anterioare și îndelungate pe pista artificială de la Königssee (locul de desfășurare a campionatelor mondiale de săniuțe). Acum piloții Wolfgang Zimmerer și Horst Floth (ca și rezerva Herbert Pitka) participă la un concurs internațional la Ohlstadt (lîngă Garmisch), pe o pistă de 800 metri construită din blocuri de gheață.

Franța este prezentă aci cu nu mai puțin de 7 echipaje, reprezentînd, de asemenea, o veche rivalitate militaro-civilă, în luptă pentru selecție. Aviatorii Patrick Parisot și Francis Luiggi au participat la campionatele europene. „Civilii" (printre care Jacques Christaud, Jacob, Carte) sînt prezenți la St. Moritz din 4 ianuarie, pregătindu-se să dea riposta selecționaților tradiționali.

În afara participanților la europene, Austria a trimis la St. Moritz alte trei echipaje, care se pregătesc de 10 zile, considerînd că selecția se va face aici și nu s-a făcut la Cortina, unde de altfel Werner Dellekart și P. Thurnbichler s-au clasat modest. Noii candidați sînt Herbert Gruber și Max Kaltenberger.

Echipajele Spaniei vor sosi aci abia în cursul săptămînii viitoare. Antrenorul austriac Erwin Thaler a cerut federației spaniole cîteva zile de repaos, la Barcelona, necesare în special marii revelații a campionatelor europene, automobilistul profesionist Eugenio Baturone.

Britanicii se simt aci, firește, „ca la ei acasă", știut fiind faptul că St. Moritz reprezintă pentru ei un vechi și obișnuit fief pentru bob și skeleton. Ieri a sosit ultimul clasat de la Cortina, prințul Michael de Kent (cunoscut nouă de la concursurile de anul trecut de la Sinaia). Alte 6 echipaje (neparticipante la europene) se pregătesc aci de mai multă vreme, pentru a se putea definitiva formațiile. Pilotul Pat Evelyn va avea concurenți serioși în mai puțin vestiții James Manclark, Mo Hammond și Widdow.

Carl-Erik Eriksson reprezintă din nou Suedia și emite pretenții după nesperatul loc 6 obținut la Cortina la bobul de 4.

Două echipaje a trimis Cehoslovacia, prima în frunte cu Josef Pavlikovic. Deocamdată ei urmăresc doar coborîrile celorlalți, pînă le vor sosi boburile. Situația, din acest punct de vedere, este aceeași pentru echipajele S.U.A., căror — deși prezenți de miercuri aci — nu le-au sosit încă boburile. Cel mai agitat pare campionul american Paul Lamy.

Japonia a deplasat în Europa, în această iarnă, un impresionant efectiv de 26 persoane, incluzînd sportivi, antrenori, ingineri, observatori. Aceștia și-au împărțit sferele de activitate, fiind văzuți la Cortina, Cervinia, Ohlstadt, Königssee și, firește, aci, unde se pregătesc două echipaje.

Canadienii au transportat peste Ocean trei echipaje din care urmează să selecționeze două.

Elvețienii cunosc, firește, cel mai bine propria lor pistă, care le-a stat la dispoziție încă de la 26 decembrie. După campionatele naționale ei au luat o pauză de 2—3 zile. Selecționerii s-au oprit pentru moment — fără a omite alți outsideri — asupra campionului ultimilor trei ani Cavietzel și a lui René Stadler (clasat al doilea în 1970).

În sfîrșit, e timpul să spunem cîteva cuvinte despre boberii români, care se vor prezenta cu două echipaje. Panțuru urmărește deocamdată caracteristicile pîrtiei, știindu-se că pista de la St. Moritz (pe care el o cunoaște încă din 1968, cînd a concurat aci înaintea Jocurilor Olimpice de iarnă de la Grenoble) se modifică prin înghețare de la an la an. Această trăsătură unică a pistei elvețiene impune campionului român o atentă acomodare. În același timp el își caută, la antrenamente, cel mai potrivit frînar, avînd de ales între Zangor, Focșeneanu și Dumitru Pascu. Abia după opțiunea sa va ști tînărul pilot Dumitru Panaitescu pe cine va avea el însuși ca secondant.

ÎN CONCURSUL DE LA VARȘOVIA

CRISTA TRACHER (Dinamo Brașov) — PRINTRE ÎNVINGĂTORI

Un grup de viteziști de la Dinamo Brașov, condus de antrenorul Ernest Urlich, a participat — alături de patinatori din Ungaria, Cehoslovacia și Polonia — la un concurs internațional, desfășurat la Varșovia, pe o pistă naturală de 333,333 metri. Temperatura instabilă a influențat rezultatele din ziua a doua a întrecerilor. **Crista Tracher** s-a numărat printre protagonistele concursului.

REZULTATE: **feminin** — **500 m**: 1. Crista Tracher 51,0, 2. Wanda Krol (Polonia) 51,4, 3. Katarzina Lasek (Polonia) 51,8; **1000 m**: 1. Wanda Krol 1:45,9, 2. Crista Tracher 1:51,0; **1500 m**: 1. Katarzina Lasek 2:44,7, ...3. Crista Tracher 2:46,8; **3000 m**: 1. Wanda Krol 5:59,9, ...3. Crista Tracher 6:51,9. **Clasament general**: 1. Wanda Krol 210,400 p, ...3. Crista Tracher 224,850 p. **Masculin**: **500 m**: 1. G. Wysocki (Polonia) 45,0, ...10. Alex. Boier 48,8, ...15. L. Căplescu (junior) 50,3; **1500 m**: 1. G. Wysocki 2:26,7, ...9. Alex. Boier 2:35,3, ...12. L. Căplescu 2:41,5; **3000 m**: 1. A. Swiecicki (Polonia) 5:08,0, ...7. A. Boier 5:21,3, 8. L. Căplescu 5:24,4; **5000 m**: 1. A. Swiecicki 9:27,7, ...8. A. Boier 9:50,5, ...10. L. Căplescu 9:53,8. **Clasament general**: 1. A. Swiecicki 203,103 p, ...8. A. Boier 215,080 p, ...10. L. Căplescu 216,600 p.

ADNOTĂRI LA PRIMELE CONCURSURI DE PATINAJ ALE SEZONULUI

CIUDATE CRITERII DE SELECȚIE

Cei care urmăresc îndeaproape concursurile de patinaj au observat, mai ales în ultimii ani, o intensă preocupare pentru depistarea elementelor talentate și pentru crearea condițiilor necesare dezvoltării lor. În acest sens, trebuie relevat efectul pozitiv pe care-l au numeroasele concursuri interne rezervate, în fiecare sezon, viitorilor performeri, ca și tot mai desele deplasări peste hotare întreprinse de juniorii noștri.

Dar (păcat că există și acest dar), prezența tinerilor patinatori la startul competițiilor internaționale nu a constituit pentru toți un stimulent în vederea obținerii unor rezultate valoroase. Astfel, cu toate că au dovedit în perioada junioratului excelente calități, o serie de patinatori n-au mai ajuns la consacrare. Mulți dintre patinatorii de perspectivă s-au pierdut, în ciuda calităților lor remarcabile, fiindcă au ocolit drumul greu, dar obligatoriu, al pregătirii continue și metodice. Cum la noi patinajul se află încă la discreția condițiilor meteorologice, se impune, pentru a ajunge la performanță, un plus de perseverență în procesul de instruire, atît din partea sportivului, cît și a antrenorului. Acest plus de sîrguință colectivă este cu atît mai necesar cu cît antrenorul și elevul său sînt nevoiți să aplice toate noutățile din practica mondială mai mult pe... uscat. Or, în astfel de condiții e necesar un volum de muncă dublu pentru a progresa. Pasiunea diferențiată a acestor tineri, ca și competența tot atît de inegală a unor antrenori au făcut ca noile cadre „in spe" să lucreze mai serios numai în pragul sezonului pe gheață. Urmarea: „copiii minune" din lotul național de juniori au marcat în primele concursuri ale actualului sezon o surprinzătoare scădere de randament, fiind întrecuți de patinatori anonimi, din categorii inferioare. Și totuși, în pofida rezultatelor concludente și a opoziției antrenorului lotului, Zoltan Szekely, patinatoarele Adriana Pleșan, Elisabeta Szakacs ș.a. au fost trimise la Berlin să ne reprezinte la concursul „Speranțelor olimpice". Biroul federal a justificat hotărîrea luată, argumentînd că sportivele respective au pașapoartele gata, iar celor care au demonstrat că merită să facă parte din lotul reprezentativ nu li se mai pot perfecta actele de deplasare. Răspunsul e justificat numai pe jumătate, oricum, patinatoarele nepregătite ar fi trebuit lăsate acasă. De altfel și la formarea lotului de seniori, care a participat la recentul concurs de la Inzell, nu s-a făcut o selecție corectă, Crista Tracher, mult mai în formă decît Maria Tașnadi (care și acum se mai resimte de pe urma accidentului la picior), nu a efectuat, totuși, deplasarea. Ne întrebăm ce criterii de selecție sînt acelea cînd sportivii apți să ne reprezinte la concursurile internaționale rămîn în țară?

Tr. IOANIȚESCU

★

Joi au părăsit Capitala Sanda Bărbulescu, Rodica Nimereală, Elisabeta Szakács, Roxana Salade, Adriana Pleșan, L. Căplescu, Gh. Vargo, L. Coroș și L. Schreitofer pentru a participa la concursul „Speranțelor olimpice" de la Berlin. Întrecerile au loc azi și mîine pe pista artificială din capitala R.D. Germane.

VIRGIL LUDU

SPORTUL ȘI ARTA FILMULUI

A OPTA ARTĂ

Nu o dată și nu de azi, cea de a șaptea artă s-a inspirat din viața stadioanelor și i-a glorificat epocile de aur și marile ei vedete.

Așa au fost filmele „Gentleman Jim" (viața lui James Corbett), „Serenada din Valea Soarelui", „Patrula albă", Tarzan și actorii campioni Eroll Flynn, Sonia Henje, Luis Trenker, Tony Sailer, Johny Weissmüller. Sau la noi Ilarion Ciobanu, Dorin Dron, Vasile Boghiță, în filme artistice sau sportive.

Nenumărate au fost ofertele făcute marilor campioni și puțini au rezistat tentației banului sau celebrității. Ultima „victimă" sau poate ultimul „beneficiar" este chiar Pele. Deson Arantes Nascimente — Pele — va interpreta pe micul ecran, într-un serial, rolul unui agent interplanetar, care protejează pe posesoarea unor bijuterii de valoare considerabilă. Ziariștii scriu că după ce timp de 14 ani, Pele a entuziasmat mulțimile lumii marcînd o mie de goluri, acum el va trebui să dovedească și talent actoricesc.

Ciudat este faptul că Jean Paul Belmondo, acest actor de loc frumos, dar cel mai simpatizat și iubit în Franța, n-a jucat încă în nici un mare film sportiv; deși, el este, prin excelență, un polisportiv și așa cum mărturisea recent într-un interviu „prefer filmele în care personajele trebuie să existe cu adevărat".

J. P. Belmondo datorează foarte mult mișcării și în special boxului, pe care se pare că l-a practicat cu pasiune: „Boxul, numai boxul. Dacă nu aș fi cunoscut în amănunt procedeele acestui sport, nu aș fi reușit să suport toate greutățile pe care le întîmpină un artist în cariera sa cinematografică".

Mărturisirea aceasta pasionantă a lui J. P. Belmondo ne face să ne întrebăm de ce acest actor n-a avut șansa unui Paul Newmann, care a interpretat într-adevăr cu multă artă în „Acolo sus cineva mă iubește" viața frămîntată a lui Rocky Graziano?

Mai puțin discutat, dar nu mai puțin interesant, va fi primul film al tenismanului italian N. Pietrangeli care va juca, alături de binecunoscuta actriță Virna Lissi, rolul unui jucător de tenis în declin.

Se vorbește mult în realizarea filmelor de acești campioni și curajului și îndemînării care sînt cascadorii. Și figura neuitatului Gill Delamare ne însoțește parcă și azi în filmele cu automobilism, aviație sau parașutism.

Aici, cele două arte (filmul și sportul) își dau strîns miinile și devin statornic prietene. Să nu-i uităm pe regizorii Liviu Ciulei, Sergiu Nicolaescu, operatorul O. Gologan și nici pe campionii noștri nenumărați (rugbystul D. Ghiuzelea, atletul N. Rășcănescu, luptătorul I. Mureșan, alpinistul A. Irimia) care au fost prezenți pe platouri, în natură, peste tot acolo unde rolul lor și al altora îl cerea.

Ce altă dovadă de prețuire a sportului doriți, decît aceea ocazionată de cea de a 30-a ediție a Festivalului internațional de artă fotografică de la Veneția, desfășurat în iulie 1969. Alături de cele 23 filme din 14 țări și o retrospectivă Hitchcock, a rulat, în nerăbdarea și entuziasmul spectatorilor din toată lumea, lung metrajul documentar despre „Era spațială" de la prima ieșire a lui Iuri Gagarin pînă la debarcarea pe Lună a astronauților americani. De asemenea, avanpremiera Jocurilor Olimpice de la Ciudad de Mexico. (Credem că n-ați uitat că J.O. de iarnă de la Grenoble au fost filmate de Lelouch).

Desigur, olimpiadele moderne au programat cu îndrăzneală încă din 1912 întreceri de artă olimpică. Dar abia la ultimele Jocuri Olimpice — Mexic, Grenoble — am putut asista la festivaluri de filme sportive.

Nimic nu reflectă astăzi mai fidel mișcarea, performanța, întrecerile dramatice pentru trofee mondiale — ca filmul. Datorită lui generațiile viitoare vor avea posibilitatea, pe care noi n-am avut-o cu campionii începutului de secol, de a admira arta marilor virtuozi ai timpurilor actuale.

Filmul sportiv nu potolește numai pasiunea de mișcare, de neastîmpăr a tineretului, dar el este, totodată, un pedagog, un psiholog și un estet.

De la documentarul turistic și filmul tehnic, la filmul artistic cu temă sportivă, cea de a șaptea artă întîlnește permanent sportul, și-n această osmoză creatoare stă poate preludiul celei de a opta arte.

Nici filmul n-a avut pînă mai ieri recunoașterea esteticienilor și membri în academii. Iar astăzi supără aproape celelalte arte prin popularitatea și omniprezența lui.

Dorim sportului, care ca și filmul se adresează pasionat și neprevăzut marilor mulțimi, aceleași succese și același drum victorios spre culmile artei.